

Ἡ «Βιβέτ» εἶναι ἓνα ἔργο δεξιοτεχνικό, ποῦ ἔχει ἓνα καλὰ διαγραμμένο χαρακτήρα, τὸν χαρακτήρα τῆς ἡρωίδας του, καὶ μιὰ δυνατὴ πράξη, τὴ δευτέρη, ἀλλὰ πάντως εἶναι ἓνα ἔργο μέτριο. Θέμα κοινό—τὸ θέμα τῆς διπλῆς ἀγάπης ἡμᾶλλον τὸ ἐπικίνδυνο συναπάντημα ἑνὸς παλιοῦ πάθους καὶ μιᾶς νέας ἀγάπης—, δοσμένο μὲ μελοδραματικὸ τρόπο, προπάντων στὸ πρόσωπο τῆς ἐρωμένης, ποῦ δὲ συγκινεῖ παρ' ὅλα τὰ τραγικά τῆς ἐπιχειρήματα καὶ τὰ μεγαλόστομα κηρύγματα τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας ποῦ τὴν πιέζει.

Κι' ὅμως ἄξιζε νὰ τὸ δοῦμε μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴ θαυμάσια δημιουργία τῆς Κας Ἀνδρεάδη στὸ ρόλο τῆς Βιβέτ. Ὁ ρόλος τῆς μικρῆς αὐτῆς ἀθώας κοπέλλας τῶν εἴκοσι χρόνων μὲ τὴν ἐφηβικὴ ἔκστασή της στὴν εὐτυχία καὶ μὲ τὸν γεμάτο ἀπλότητα σπαραγμὸ της στὸν πόνο, εἶναι ἀληθινὰ ἀνθρώπινος. Ἀλλὰ στάθηκε καὶ τυχερὸς στὴν ἀπόδοσή του. Τὸ παίξιμο τῆς Κας Ἀνδρεάδη ἦταν ἐξαιρετικό. Μιὰ καλλιτεχνικὴ γυναικεῖα ψυχὴ σ' ὅλη τὴν ἔξαρση καὶ τὴ δύναμη τῆς-εὐαισθησίας καὶ τῆς ἀπλότητός της. Πόσο, ἀλήθεια, ἀπλή, ἀλλὰ καὶ πόσο δραματικὴ! Ἐνα μικρὸ, γλυκὸ ἐρωτευμένο πλάσμα, ποῦ ζεῖ σὰν ὑπνωτισμένο τὸν ἐρωτα καὶ ποῦ στὴν ἀνέλπιστη δυστυχία πέφτει σὰν κεραινωμένο λουλούδι.

Τὸ παίξιμο τῶν ἄλλων ἠθοποιῶν δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς ἦταν δημιουργικὸ αὐτὴ τὴ φορά. Ὁ κ. Ἀποστολίδης παράκαμε ἄτονο καὶ ἄβουλο τὸν καλλιτέχνη. Ποῦ εἶναι ὁ περίφημος Ὁκτάβιος τοῦ προηγούμενου ἔργου; Κι' ἡ Κα Ξανθάκη ἀλύγιστη κι' ἐπιτηδευμένη. Ἀντιθέτως ὁ κ. Σταρένιος ἔπαιξε μὲ πολλὴ κατανόηση καὶ λεπτότητα κι' ὁ κ. Δαμασιώτης ἔδωσε μὲ πολλὴν ἐπιτυχία τὸν μικρὸ του ρόλο.